

Šiwa 2

Tento text, dostal jsem od Ir ze Šiwy. Navazuje na mnou zpracovanou příhodu s názvem ŠIWA. Fota pod textem včetně arange jsem se dopustil já

Ještě 2 dny a je Štědrý den. Irena opět spěchá z parkoviště do Šiwy. Je zima, silný vítr, sněží. Ještě projít pod Černou věží a už je na náměstí. To je ale tiché, zaváté, nikde ani noha. Přesto se těší na lidičky, kteří dnes přijdou nakupovat dárky pro své nejbližší. Jako obvykle odemkne krámk, rozsvítí světla, svleče kabát a rozhlíží se, co je nového. Včera byla v krámku celý den její dcera Šárka, majitelka, tak je zvědavá, jak šly obchody. Vše OK, tak ještě jako každý den - udělat si kávu, zapálit vonnou tyčinku z Indie /NagChampa/ a čekat na prvního nakupujícího. Jak jinak, než že z tašky vytáhne knihu a dá se do čtení. Dnes ráno si doma na poslední chvíli vzpomněla a z hromádky nedočtených knih vytáhla bezděčně jednu. Čas běží, nikde nikdo. No konečně. Do obchodu vchází žena středních let, celá promočená. Nutně potřebuje knihu o Šumavě. Ir jí ukazuje v zadní části obchůdku knihy a kde má hledat. Paní vybírá dlouho. Asi za 10 minut se dveře pomalu otevírají a vchází, tentokrát muž. Vysoký 30tínik, dohola vyholená hlava, sportovní bunda, celý promočený se usmívá a nesměle čeká u dveří. Irena se zvedá a vidí, že pod sportovní bundou mu vykukují široké červené kalhoty. Jde k němu a ptá se co si přeje.....a v tom jí to dojde. To nejsou kalhoty, to je přece sukň. No sukň - roucho, šafránové roucho. Tak se také jmenuje kniha, kterou si dnes dala do tašky. ŠAFRÁNOVÉ ROUCHO, opět od opata Rampy. Vytřeští na něj oči a samou radostí vyhrkne - vy jste mnich? Mladík se stejnou radostí odpoví, že ano. Z Tibetu? ne z Indie, z kláštera v Himalájích. Irena oněmí. Přepadne ji neskutečná sympatie a láska k tomuto muži. Jako malé děcko se k němu vrhá a klade jednu otázku za druhou, nejraději by ho objala. Miluji Tibet a vše co k němu patří, čtu knihy od Dr. Rampy, Dr. Muldaševa, ráda bych se tam podívala, ale....mám namalovaný obraz hory Kailas. Ukažte mi, prosím, to roucho, máte tam také tu kapsu a v ní misku na kapu-kaši z mletého praženého ječmene, jačího másla a čaje? A sáček s ječmenem pro případ? A jak se vám žije v klášteře, jak jste se tam dostal, ještě spíte na zemi? V jaké výšce je klášter a už jste obešel posvátnou horu Kailas? A co ty jezera tam, je to opravdu tak jak píše dr. Muldašev v knize Hledání města Bohů? Mladík jen stojí a usmívá se. Vy jste opravdu moudrá žena, říká po chvíli, hodně toho víte. Pak začne vyprávět. Ir se ještě otočí na paní v zadní části krámk. Úplně na ni zapomněla. Ta stojí jak solný sloup a poslouchá... Jsem z Horažďovic. Odešel jsem původně do Tibetu do kláštera. Ale jak víte, nejsou tam v současné době pro mnichy dobré podmínky, tak nás několik přešlo přes hory do Indie.. Už nespíme na zemi ale na tvrdé rohoži, ve výšce 2.500m nad mořem. Kapu stále jíme ale nejen ji. Jíme hlavně zeleninu a někdy, hodně málo, také maso. Misku nosíme stále, ukrytou v rouchu. Teď tam mám ale něco jiného. U posvátné hory jsem byl, část jsem obešel, část se proplazil, tak jak to vidíte v TV. Ta cesta ale není pro každého. Někdo se také nemusí vrátit... Irena poslouchá a v hlavě jí naskakují nové a nové otázky. Pak si ale uvědomí, že musí přibrzdit. Ví, že je někdy trochu zvědavá, no spíše zvědavá, ráda si popovídá s lidmi. Každému se to ale nemusí líbit. Mnich dovyprávěl, sáhl do kapsy v rouchu a podává ji knihu.

Přišel jsem za vámi, abych vám předal tuto knihu, natahuje ruku s knihou. No to už je na Ir moc. Vzpomněla si. Jsou to 2 týdny, taky za ní jeden přišel..... Knihu? Ano. Byl jsem požádán, když jedu za rodiči, abych vám ji předal. Najdete v ní to, co ještě potřebujete vědět. Tak tady ji máte. Ir: Děkuji tedy a prosím, kdo mi ji posílá? On: Posílají ji z Himaláje. Mnich předal knihu a bylo vidět, že se má k odchodu. Dlouze se na Ir podíval a ta, aniž by si uvědomovala co dělá, sepjala ruce, zvedla před obličej a hluboce se mnichovi uklonila. Nikdy předtím žádného mnicha neviděla a ani nezdravila. Vidí, že

mnich dělá to samé. Po jeho odchodu ještě chvíli stojí na místě a snaží se zachytit poslední zbytky té nádherné energie, která z něj vyzařovala. Kolem tiše prochází paní od knih. Viděla a slyšela vše. Beze slova, úsměvu i pozdravu, dost hlasitě za sebou zabouchla dveře. Obchůdek ztichl, tyčinka dohořela, Ir osaměla. V duchu si přehrává každé mnichovo slovo, každý výraz jeho tváře. Začíná tušit, proč se jí toto vše děje. Vlastně to ví už dávno, jen potřebovala trochu víc důkazů. Není to první ťuknutí Vesmíru. Nemalou roli hraje i atmosféra Šiwy. Kameny, křišťály, šperky z orientu. Věci z Nepálu, Tibetu, Egypta, Indie. Mystické obrazy na stěnách, díla duch. vyspělých lidí. Představila si nastupující rok a začala se těšit na další "Návštěvníky." Z rozjímání ji vyrušilo pomalé otvírání dveří....že by už???

Ir

